

Osnova příběhu – Dobrodružná výprava

Jarda, Jirka, Šárka a Milena. Parta dětí vymyslela výpravu. Výzva, zda zvládnout jít podle papírové mapy bez použití mobilního telefonu a nějaké aplikace.

Naplánovali si výpravu k základům staré hájovny ukryté v lesích, kde jednu dobu žil Jardův dědeček a pracoval tam jako hajný.

Byl hezký jarní den, svítilo sluníčko. Až to bylo na mikinu.

Ušli 5 km, měli mít za sebou skoro polovinu cesty a koukají do mapy a podle rozcestníku zjišťují, že jsou teprve ve čtvrtině.

Spletli si měřítko.

Pokud jsme plánovali výlet na 12 km a udělali chybu, tak je to celkem 24 km, to neujdeme.

Jak bychom si mohli výlet zkrátit, jediná varianta je tady v tomhle místě to vzít mimo cestu.

A neznamenaají tyhle modré čáry, že je tam bažina a tady potok.

To nebude tak žhavé, už jsem to jednou s tátou švihnul příčně jen asi o půl kilometrů dál, říká Jarda.

Vydají se ještě kus po cestě, a pak v místě, kde to vypadá, že to půjde zahrnout mimo cestu.

Na začátku to vypadá v pohodě.

Objevuje se kleč a pod nohama jim začíná čvachtat.

Vypadá to na rašeliniště.

Znejistí, ale postupně si všímají, že trsy trávy ukazují, kde je půda pevná.

Jen Jirkovi jednou vyklouzne bota a zůstane zaklíněná v rašelině.

Úspěšně dojdou až k potoku.

Není tak malý, jak si Jarda pamatoval.

Možná to bude tím, že tu byl na konci léta a teď je jaro.

Jdou chvíli podél potoka, ale je jasné, že nikde o moc užší nebude.

Čeká je brodění.

Sundávají si boty, vyhrnují nohavice nad kolena.

Voda je příšerně ledová.

Jirka do toho jde jako první. A hned se taky ukáže, že voda zkreslovala a potok je hlubší, takže si namočí kalhoty až do půli stehů.

Ostatní naštěstí čekali, jak to zvládne, a tak si teď mohly mimo bot sundat i kalhoty a pokračují.

Slunce je vysoko, a tak to ještě pořád je celkem pohoda.

Jirka hází machry, že se aspoň osvěžil, ale jeho flekaté nohy s husí kůží a crčící voda z kalhot mluví o opaku.

Nazouvají si boty. Naštěstí na druhé straně je to k hlavní cestě jen 100 metrů, které už neskrývají žádnou past.

Zbývají jim 2 kilometry ke zbourané hájovně. Jarda navrhuje, jestli to nemůžou vzít kolem skály, co je tady na mapě. Jmenuje se Sloní zub. Že by mohla být zajímavá. Jirkovi se nechce. Mokrý kalhoty nejsou na chůzi nic moc, a další zdržování mu nepřijde jako dobrý nápad, ale Jirka se nenechá odbýt a holky se přidají, že tam je třeba hezký výhled.

Dorazí ke skále, je opravdu špičatá. Vypadá jako obrovský zub, možná dokonce ten sloní kel. Jarda se hned pustí do lezení. Skála je ohlazená erozí a není to úplně jednoduché, nakonec se ale vydrápe nahoru a povzbuzuje další. Milena se nechce nechat zahanbit a pouští se do toho. Šárka se raději pustí do svačiny.

Jirka se nudí a začíná mu být zima. Rád by nějak tu lezecí pauzu zkrátil, ale nikdo ho neposlouchá, a tak si krátí čas házením šišek. Pochvíli ho nenapadne nic lepšího než zkoušet dohodit nahoru na Jardu. Postupně se mu povede hodit až k Jardovi k nohám, ale výš ani kousek.

Šárka zakřičí něco v tom smyslu, že je pěkně blbej nápad házet na skálu šišky, když po ní leze Milena, a přesně v tu chvíli se to stane. Mileně to uklouzne a padá dolů.

Není to vysoko, maximálně 2 až 3 metry.

Ale na zemi je malý výčnělek skalky, a tak Milena zařve.

Šárka k ní přibíhá a ptá se, co se stalo. Co tě bolí.

Za chvíli přiběhne i Jirka.

Chtějí Milenu zvednout, ale bolí ji pravá ruka.

Berou ji z druhé strany, ale ukazujete se, že ani kotník na tom nebude dobře.

Šárka začíná panikařit. Co tady budeme dělat zbývá nám kilometr ke staré hájovně, a ještě tak tři na silnici.

Jirka je už úplně promrzlý a začne křičet na Jardu, že to byl pěkně blbej nápad lézt na skálu, a ještě tam tahat holky.

Kluci se hádají se o brodění, špatně naplánovanou cestu i skálu. Milena mezi tím dostává bílou barvu.

Nechte toho okřikne je Šárka.

Musíme se dostat aspoň k hájovně. Má někdo lékárničku. Šátek.

Nikoho nenapadlo si lékárničku zabalit.

Jarda si pak vzpomněl, že naštěstí má KPZ a v ní má obvaz.

A do šátku jsem si doma zabalila chleba k svačině, říká Milena, támhle v batohu.

Já myslím, že to má zlomené. Měli bychom znehybnit kloub nad a pod zlomeninou. A z čehoho tady chcete dělat dlahu, tady z těch pichlavých větví. Dáme ji to do šátkového závěsu, to bude muset zatím stačit a ponese ji na stoličce z rukou. U hájovny vymyslíme, co dál.

Byl to nejdelší kilometr jejich života, zastavovali snad každých 20 kroků a šli to snad hodinu. Naštěstí Milada vypadala, že neomdlí, i když ji to bolelo jako čert.

Došli ke staré hájovně. Moc toho z ní nezbylo. Jen kus stodoly, lavička a kamenné základy.

Začínalo se se stmívat. Všichni mlčeli. Věděli, že je čekají další 2 kilometry na silnici, kde by mohli potkat nějaké auto, ale že je to nad jejich síly.

Šárka otevřela batoh a začala hledat čokoládu, kterou ji maminka zabalila do krabičky s nápisem pro případ nouze.

A nouze tu opravdu byla.

Přemýšlí nad tím, proč máma tu čokoládu tak poctivě zabalila. Když roztrhla zabalený papír a otevřela krabičku, začala skákat radostí.

Máme vyhráno. Ostatní nechápavě koukají, jak by je mohla zachránit tabulka čokolády, ale Šárka jim ukazuje mobilní telefon, který maminka „pro jistotu“ přibalila k čokoládě.

Zapínají telefon a telefonují Jardovým rodičům, protože ty přesně vědí, kde leží stará hájovna. K hájovně naštěstí vede lesní cesta, a tak za půl hodiny po ní jede terénní vůz hajného Brdečky, který převzal rajon po Jardově dědečkovi, a ten je nakládá a odváží k horské chatě, tam už čeká sanitka, které Milenu odveze do nemocnice.

Teprve když jsou všichni v bezpečí, začnou se rodiče i pan Brdečka vyptávat, co to vyváděli za blbiny, že to takhle skončilo. Naštěstí tedy dobře.